

Bilag 7.

DANSK FORENING FOR
INDUSTRIENS PATENTINGENIØRER

Den 23. oktober 1980

Vedr.: Forslag til lov om ændring af patentloven

Dansk Forening for Industriens Patentingeniører (DIP) takker for lejligheden til at udtale sig om ovenstående lovforslag, der agtes fremsat i nær fremtid.

Lovforslaget er stort set uændret fra det i folketingssamlingen 1976-77 og 1977-78 fremsatte, og foreningen skal derfor straks fastslå, at det fortsat er foreningens opfattelse, at Danmark bør ratificere både Den europæiske Patentkonvention og Fællesskabets Patentkonvention.

Langt den største del af medlemmerne er ansat i virksomheder, som vil hilse etableringen af et fornuftigt internationalt samarbejde, som Den europæiske Patentkonvention er udtryk for, velkommen. Nogle få er ansat i virksomheder, der stiller sig neutralt eller negativt til disse konventioner på grund af deres medvirken til indførelse af stofpatent på lægemidler og næringsmidler.

Stofpatentets indførelse blev udskudt med hjemmel i overgangsbestemmelsernes § 1, stk. 2 for at give dansk industri lejlighed til at tilpasse sig de nye betingelser. Dette var i 1967, og der er i de forløbne 13 år sket ændringer i de nationale patentlove på de danske eksportmarkeder, således at den eksportorienterede industri forlængst har måttet indrette sig på stofpatentets eksistens. Selv nabolandet Sverige kom med ved sidste lovrevision. Det er derfor foreningens principielle opfattelse, at stofpatentets indførelse ikke længere med samme vægt som tidligere kan drages ind i debatten for eller imod tiltrædelse af patentkonventionerne, men foreningen skal dog for god ordens skyld henvise besvarelsen af dette specielle spørgsmål til de berørte industriers/erhvervs udtalelser.

Det af Industriministeriet udarbejdede notat viser, at »katastrofetallene« for nedgang i nationale ansøgninger og stigning i patentrettigheder som følge af indgivne europæiske patentansøgninger, således som de kom frem ved behandlingen af det oprindelige lovforslag i 1976, ikke holdt stik. Naturligvis bliver der tale om en nedgang i nationale ansøgninger og en forøgelse af Europapatenter med gyldighed for Danmark. Totaltal, således som de er anført i notatet, siger imidlertid intet om betydningen af det ændrede antal rettigheder for dansk erhvervsliv. Dertil måtte man undersøge, hvorledes disse rettigheder fordeler sig på de enkelte brancher. Da Danmark ikke kom med i Europapatentsystemet fra starten, ville der nu endvidere være mulighed for at undersøge, i hvor stor udstrækning Europatentansøgere har valgt at supplere med en national dansk ansøgning. Desværre er der vel næppe tid til at gennemføre sådanne undersøgelser, men foreningen forventer, at man ville kunne konstatere, at den del af dansk erhvervsliv, som er eksporterende og/eller importkonkurrerende, ikke ville skulle beskæftige sig med et antal rettigheder, som var væsentligt forskelligt i de to situationer. Opdelt på brancher ville der i alle tilfælde ikke være tale om noget stort antal.

Det har i debatten været fremført, at danske ansøgere godt kunne søge Europapatent, selv om Danmark ikke havde tilsluttet sig konventionen. Imidlertid indebærer dette yderligere mellemlid, der er omkostningsforøgende samtidig med, at der indskydes endnu et led i kommunikationen mellem ansøger og patentmyndighed. En dansk ansøger skal som bekendt repræsenteres af en i et konventionsland etableret og godkendt patentagent,